

Bori Béla:

Buvármunkák

A buvárkodás közismerten technikai sport. Ami azt jelenti, hogy ehhez speciális műszereket kell beszerezni, szinte csak külföldről, és drága pénzért.

Egyes buvárok anyagi bázisuk révén be tudták gyűjteni a szükséges felszereléseket, de a többség nem, vagy csak igen nagy önfeláldozás árán.

Az az igény, hogy ne csak a közeli tóba menjünk egy szál "gatyában" és ABC felszereléssel, hanem máshová is, készülékekkel, már régen felmerült.

A természetjárók soha nem tartoztak a nagy anyagiakkal rendelkező sportegyesületek közé, így az FTSK sem tudott anyagiakat biztosítani a buvárok részére. Tevékenységünkhöz pedig kell: autó, kompresszor, motorcsónak, tájoló, delfinuszony, gumiruha, készülék, reduktor stb., stb., stb.

No meg jó volna külföldre is elmenni, tengerre, készülékekkel. Igen ám, de mindehhez igen-igen sok pénz kell.

Mindezt azért irtam le, mert az első kérdés az volt:

"...Miért kezdtünk el dolgozni...!"

Az első munkánk, mint Delfin Szakosztály, amit direkt pénzes keresés címen szerveztem, 1972-ben a FÓKA egyik kotróhajójára a vezetőcsiga behelyezése volt. Nagyon emlékezetes volt e kezdet: április, +4 C° víz, és még hidegebb iszap.

/Amibe teljesen besüllyedtem, amikor pajszerrel feszitettem./

A mi üzletünk is lassan indult be. Az ismeretlenből kellett a köztudatba bevinni a jó munkát végző Delfin nevet. A konkurrencia mosolyogva figyelte erőlködésünket, és nem sok sikert jósoltak.

A közmondás is azt tartja, hogy ha egyszer egy üzlet beindul, már megállítani sem lehet. Munka munkát hozott. Precizen és megbízhatóan igyekeztünk vállalt feladatainkat elvégezni. Érdekes volt, hogy a kért pénzmennyiséget egyetlen megrendelő sem kifogásolta hosszú ideig. /Csak 5 évvel később, 1977-ben a 22. sz. ÁÉV./ Így egyre több munkalehetőség adódott. Igyekeztünk minden buvármunkát elvállalni, amit erőnk-ből el tudtunk végezni. Néha igen komoly feladatok is akadtak, aminek a vállalásához bizony merészség is kellett. No, de önbizalom akadt. Ilyen volt a kiskörei vizlépcső 10 m-nél mélyebb vizében való munka, avagy a PNYV KELTEX-nél végzett nagy feladat. Igen feldobott bennünket a balatonaligai Vizhasznosítási Társulásnak végzett iszapszivatás. Itt még lelkesedésből is kiválóra vizsgáztunk, és az eredmény lenyűgöző volt. Itt hasznosítottuk először a barlangász buváraink gyakorlatát is.

1975-re már volt pénze a szakosztálynak, felszereléseiket is fejleszthették a tagok. Ezután vérszemet kaptunk.

Sajnos, szakosztályunk fő profilja /legalábbis a fő tevékenység 60 %-a/ a buvármunka lett. Már nemcsak az új országos rekordot uszó Benő volt a sztár, hanem a jeges vízben

a Bökényi tús-gáton négy órát dolgozó Gyimó, vagy a Szivattyuházban a drótkötelet leszedő Raisky is. Mindenki a "melóra" akart elmenni. Persze a szakosztály kb. 45 aktív emberéből csak 4-10 fő mehetett el alkalmakként.

Már volt autónk, buvár-felszerelésünk, most már munkagépek, munkafelszerelések is kellettek. Ez az ördögi kör elindult. Ahhoz, hogy bizonyos munkát elvégezzünk, kell kompresszor, szivattyu, motorcsónak, kapcsolószekrény, tömlők tömkelege, kábelek stb., stb.! Azért, hogy ezek kifizetődőek legyenek, munkát kell végezni. Az újabb fajta munkához venni kellett faanyagot, szögvasat, vízsebességmérőt, cementet, stb., stb., stb. A következő munkához bérelni kellett fecskendőt, másfajta kompresszort, de siettünk is vele. Gond, gond, de egyre több a pénz, egyre több a gond, egyre több a pénz, vagyis a gond.

Az idők folyamán megrendelőink is lettek: PNYV, ERBE, GANZ, 22. ÁÉV, MAHART, VIZMŰVEK, Dunamenti Hőerőmű, az MTA különböző intézetei, intézményei stb.

Nekünk a tapasztalataink fejlődtek, mivel a szakosztályban elég kicsi volt a fluktuáció. Mindig igyekeztünk szerződéseinket betartani. Az igaz, hogy a munka előkészítésére sok időt fordítottunk, de megérte.

Egy-két kivételtől eltekintve /Lábatlan, PNYV, betonburkolás/ jó minőségű munkát végeztünk, elégedettek voltak velünk. Különösen a Leninvárosi Hőerőmű 1.000 m³-nyi iszapszivatásánál "alakítottunk nagyot".

Igy tehát szépen, egyenletesen fejlődünk, tudásban, ismeretségben, technikában és anyagiakban.

Igen ám, de az idővel általában baj volt. Mindenki dolgozott valahol, és a buvármunkán töltött napok egyre sokasodtak. Egy-egy napot el lehet kéredzkedni a munkahelyről, egy pár nap szabadságot rá lehet áldozni, de mind kevésnek bizonyult. Volt egy-két ember, aki szinte mindig ráért. Természetesen ezek több pénzt kerestek, mint a többiek. Felütötte fejét az irigység. - "...Én csak 800-at kerestem, az meg 8.000-et..." - Hosszu órák teltek el a vitatkozással. Sajnos. Általában a szakosztály vezetőjével megbeszéltem a résztvevők névsorát. Igyekeztem mindig a feladatnak megfelelő embereket elvinni. Még akkor is, amikor a szakosztály egyes tagjainak más volt a véleménye. Természetesnek tűnhet, hogy a Leninvárosi Hőerőmű összes emberét, talpalatnyi helyeit, viz alatt is /no meg éttermeit/ jobban ismerő Kalinovits minden ottlevő buvármunkánál megjelent.

Természetesnek tűnhet, hogy a minden délelőtt ráérő Székely /senki más nem jelentkezett erre az egy hónapos munkára/ ment el vizalatt robbantani a csepeli tóra.

Természetesnek tűnhet, hogy a nagy fegyelmet követelő munkánál /fokozott balesetveszély/ csak a fegyelmezettebb, a parancsszót jobban tűrő emberek vettek részt, mint például a III. kerületi kutak tisztításánál.

Az idők folyamán a tagság komoly "profi" gyakorlatra tett szert. A tapasztalat, a sok évi buvármult által a legtöbben

feljogosítva érezték magukat arra, hogy mindig minden vezetői döntésbe és tervbe beleszóljanak. Igen, és ahány ember, annyi - legtöbbször meggondolatlan - ötlet. Következmény: vita, rossz hangulat, idegeskedés.

Érdekes elgondolkozni azon, hogy amíg kezdő volt a szakosztály a buvármunkák végzésében, addig minden munkát jól, balesetmentesen, gördülékenyen és jó hangulatban, a jól végzett férfimunka boldog örömében fejeztünk be. Miután nagy gyakorlatunk lett, komoly gépparkkal rendelkezünk, azóta veszekedésekkel, nézetkülönbségekkel, dolgunk végezetlenül és keserű szájjal vonulunk le egy-egy munkáról. Miért van ez?

Ma már szakosztályunk léte elképzelhetetlen buvármunka, valamint a velejáró előnyök nélkül. Tehát a jövőben is kell vállalni, kell végezni, kell szervezni.

Mindenki, aki a Delfin Szakosztály első 15 évének mérlegét elkészíti /ha nem is könyvelő/, eredményekkel bővelkedő időszakot talál. Örüljünk neki. A jelenlegi helyzet ismeretében kérdelem: lesz még eredményes munka /ahogy magunk közt eléggé nagyképpen neveztek/ a Delfin Műveknél? Remélem, igen!